

Een jonge vrouw uit Vierhouten

door Dick van Zijderveld

Augustus 1974 – Saskia en ik komen terug van een vakantie in Italië. In enkele weken tijd hebben we heel midden-Italië doorgetrokken. Het was een volle vakantie. We hebben een rondreis gemaakt langs Florence, San Gimignano, Siena, waar we net op tijd waren voor de Palio, en nog een aantal minder bekende steden. Onder de indruk van de majestueuze natuur van Umbria en Toscane hebben we besloten onze terugreis een paar dagen uit te stellen om nog een korte trektocht te maken. De terugreis hebben we net als de heenreis per trein gedaan; gelift hebben we alleen in Italië.

We stappen uit op het station in Driebergen. Het is een zwoele zomeravond, hoewel het voor ons met nog volop Italië in het lijf wat fris aanvoelt. Het begint al te schemeren. Vermoeid van de lange treinreis zetten we onze bagage, twee zware rugzakken en de onderweg aangeschafte extra tas, op het trottoir voor het station. „Blijf jij hier even wachten met de bagage, dan ga ik de auto ophalen”, zeg ik tegen Saskia.

In de bocht van het plein kijk ik om. Saskia staat aan de trottoirrand met de bagage, haar mooie gestalte goud in het licht van de ondergaande zon. Ze maakt haar lange haar los, dat ze voor de reis in een paardenstaart heeft samengebonden. Ondanks dat we de hele dag in de warme trein zouden zitten, heeft ze zich een beetje opgemaakt. Ze draagt een dunne witte bloes van Indiaas katoen en een lange rok met oosterse motieven. Ze heeft een gehaakte omslagdoek om haar schouders geslagen. We zijn al bijna twee jaar samen en ik ben nog steeds dol op haar. Ons gekibbel onderweg is niet serieus geweest, meer het gevolg van vermoeidheid.

Ze kijkt op en ziet me staan. Ze zwaait naar me en wenkt dat ik door moet lopen.

Ik steek de weg over en loop de parkeerplaats op, die zich een eind naar achteren uitstrekt. De oude Eend staat er nog. Tweeënhalve week geleden heb ik hem helemaal achteraan neergezet. Het is ongetwijfeld niet de bedoeling om op deze parkeerplaats auto's zo lang te laten staan en ik was bang dat-ie zou zijn weggesleept.

Met enige geratel en geknetter komt de motor op gang. Voorzichtig manoeuvreer ik de wagen van zijn nauwe plaats en rijd het parkeerterrein af, het stationsplein op. Ik moet even afremmen voor een oud VW-busje dat met veel lawaai langsrijdt. Dan draai ik om het plantsoentje naar de ingang van het station. Maar op de plek waar ik Saskia heb achtergelaten zie ik alleen de bagage staan. Had ze nu niet

even kunnen wachten tot ik terug was voordat ze wegliep, waarschijnlijk alleen maar om snoep te kopen of naar het toilet te gaan? Ons hele hebben en houden zit in die rugzakken! Ik draai de auto en parkeer naast de bagage om op Saskia te wachten. Hopelijk schiet ze een beetje op, ik ben moe en we moeten nog een halfuur rijden naar het huis van mijn ouders, verderop op de Heuvelrug. Dat mogen we nog een week gebruiken, totdat zij terugkomen van hun vakantie. Verstrooid draai ik een sjekkie en inhaleer. De rook verpest de geur van bos in de avond, ik neem nog een trek en gooi het ding het raampje uit. Ik kijk op mijn horloge. Wat voert die meid toch uit? Zou ze niet goed zijn geworden? Ik stap uit en laad de bagage achter in de auto. In het stationsgebouwtje is ze niet. Het café en de verkoopbalie zijn al gesloten. De wc's zijn niet in gebruik. Voor de zekerheid kijk ik overal naar binnen, maar er is niemand.

Uit: Dick van Zijderveld, *Een jonge vrouw uit Vierhouten*. Parelz Magazine 2.1, januari 2013.